

# SPRÁVNÍ SOUDNICTVÍ V OBLASTI OCHRANNÝCH ZNÁMEK

**Mgr. Martina Zdvihalová, Ph.D.<sup>1</sup>**

## Úvod

Na úvod předkládaného příspěvku jsem symbolicky zařadila judikát Nejvyššího správního soudu, který zcela pregnančně vystihuje účel průmyslově právní ochrany formou ochranné známky.

Ochranná známka je jedním z nástrojů legálního konkurenčního boje mezi konkurenty, jehož cílem je získat zákazníka, tedy přesvědčit jej, aby si z různě širokého portfolia často homogenních výrobků nebo služeb nabízených různými subjekty pořídil zboží opatřené konkrétní ochrannou známkou patřící konkrétnímu výrobcí či dodavateli. To je rovněž hlavním a původním cílem subjektu usilujícího o ochranu označení své produkce prostřednictvím institutu ochranné známky. Obdobné zájmy vedly na mezinárodní i vnitrostátní úrovni k tvorbě a aplikaci známkového práva.<sup>2</sup>

Institut ochranné známky tradičně slouží výrobcům a obchodníkům k ochraně označení jimi vyráběných či jimi dodávaných výrobků a služeb. Tato skutečnost vyplývá historicky z mezinárodněprávní úpravy ochranných známek, což například nepřímě dokládá i text Madridské dohody o mezinárodním zápisu továrních nebo obchodních známek, a to pojem „tovární nebo obchodní známky“. Ochranná známka na straně jedné slouží k snazší

---

<sup>1</sup> Autorka je absolventka doktorského studia na Metropolitní univerzitě Praha, o. p. s., oboru Mezinárodní a regionální vztahy v průmyslovém vlastnictví. Dále působí jako patentová zástupkyně v oblasti práv na označení a průmyslových vzorů a současně jako evropská známková a designová zástupkyně ve vlastní patentové a právní kanceláři.

<sup>2</sup> Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 6 A 39/2001.

In: <http://www.nssoud.cz/main0Col.aspx?cls=JudikaturaBasicSearch&menu=262>.

identifikaci výrobku či služby ze strany spotřebitelů, a tím usnadňuje jejich orientaci na trhu, na straně druhé usnadňuje jejímu vlastníku budovat dobrou pověst a proslulost svého podniku nebo svých výrobků či služeb, a tím je diferencovat od výrobků a služeb nabízených jinými výrobci či obchodníky na trhu. V důsledku uvedených skutečností na straně jedné budování a propagace ochranné známky vyžaduje od jejího vlastníka investování nemalých finančních prostředků, na straně druhé vybudovaná ochranná známka pro něj představuje nemalou majetkovou hodnotu, která zpravidla tvoří nezanedbatelnou část hodnoty jeho podniku.<sup>3</sup>

Na základě výše uvedených právních názorů Nejvyššího správního soudu lze tedy shrnout, že institut ochranné známky jednak odlišuje výrobky či služby téhož druhu pocházející od různých subjektů, identifikuje obchodní původ výrobků či služeb, hovořím o tzv. *rozlišovací funkci ochranné známky*, a jednak plní *funkci soutěžní a ochrannou*.

Dále považuji za stěžejní vymezit termín „*správní soudnictví*“. Myšlenka správního soudnictví v nejobecnějším smyslu vzniká v nerozlučné koherenci s postupnou formulací a uplatňováním lidských a občanských práv, s uskutečňováním představ o demokratickém a právním státě založeném na dělbě státní moci, současně s rozšiřováním působení práva i na oblast vztahů mezi člověkem a veřejnou mocí a přeměňováním takových vztahů z faktických na právní a v neposlední řadě s proměnou poddaného v občana.<sup>4</sup>

V zásadě jde o to, jak zajistit, aby záruky respektování práva, poskytované dosud tak či onak v oblasti soukromého práva a ve věcech trestních, byly rozšířeny i na ostatní vztahy mezi veřejnou mocí a občanem, které se mají stát vztahy právními a pro něž tedy též musí platit zásada, že není subjektivního práva tam, kde není nezávislého soudce, který by ho „nalézal“ a rozhodoval o něm. Východiskem je uskutečnění dělby státní moci, diferenciací práva veřejného od práva soukromého a organizační oddělení soudnictví od správy. Výraz „*správní soudnictví*“ je mnohoznačný a musí být proto opatrně používán a interpretován.<sup>5</sup>

Především záleží na tom, zda se termínem „*soudnictví*“ rozumí rozhodovací činnost nezávislých soudů, tedy soudů v technickém smyslu, v rámci jejich pravomoci právními předpisy aktuálně vymezené, anebo zda se termínem „*soudnictví*“ míří na jednu z funkcí státu ve smyslu materiálním, tedy nalézání práva, rozhodování právních sporů v oblasti práva

---

<sup>3</sup> Tamtéž.

<sup>4</sup> HENDRYCH, Dušan a kol.: *Správní právo: Obecná část*, 8. vyd., Praha, C. H. Beck, 2012, s. 511.

<sup>5</sup> Tamtéž, s. 511-512.

veřejného. V prvním případě se výrazem „*správní soudnictví*“ označuje soudní kontrola správy, ve druhém jde o tzv. nalézání práva ve věcech správních, tedy ve věcech, které jsou materiálně věcmi veřejného práva. Rozhodování v takových věcech sice právní řád zpravidla svěřuje orgánům správním, hovoří se pak o tzv. správní jurisdikci, tedy o soudnictví vykonávaném správou, nikoliv zřídka však o nich přímo rozhodují i soudy v technickém smyslu.<sup>6</sup>

Přívlastek „*správní*“ vyvolává dojem, že se jedná o něco, co přísluší právě výlučně „správě“. Naproti tomu výraz „soudní“ správa může navodit dojem, že jde o činnost soudů v technickém smyslu, ačkoliv ve skutečnosti jde o činnost správy, státní správu soudů. Jde-li o soudní kontrolu správy, může být její označení jako „*správní soudnictví*“ vnímáno jako zavádějící i tehdy, postaví-li se vedle takových výrazů jako „civilní soudnictví“ či „trestní soudnictví“, protože výraz „*správní*“ tu nemíří na právní odvětví, správní právo, ale na všemožná rozhodnutí určitého druhu orgánů veřejné moci, respektive správy, bez ohledu na to, kterého odvětví práva se týkají. Mnohdy se výrazu „*správní soudnictví*“ používá k označení jednotlivých prostředků právní kontroly správy anebo i celého jejich souboru.<sup>7</sup>

Stěžejním cílem předkládaného příspěvku je podat ucelenou právní analýzu relevantních ustanovení českých právních předpisů, právních předpisů Evropské unie a Slovenské republiky, která se explicitně či implicitně dotýkají problematiky správního soudnictví v oblasti ochranných známek, a jejich výslednou komparaci.

Metodika řešené problematiky se opírá o studium pramenů, odborných monografií, článků a vědeckých statí, jakož i soudní judikatury v oblasti správního soudnictví ochranných známek na území České republiky, Evropské unie a Slovenské republiky. Současně je postupováno prostřednictvím metody interpretace textu právních předpisů a soudní judikatury. Na základě syntézy teoretických poznatků a poznatků abstrahovaných ze soudní judikatury, zejména Nejvyššího správního soudu, budou formulovány závěry ročníkové práce.

---

<sup>6</sup> Tamtéž, s. 512.

<sup>7</sup> HENDRYCH, Dušan a kol.: *Správní právo: Obecná část*, 8. vyd., Praha, C. H. Beck, 2012, s. 512.

# 1 Správní soudnictví v oblasti národních ochranných známek

## 1.1 Historický exkurz

Již v roce 1990 byl tehdejšímu Federálnímu shromáždění předložen vládní návrh zákona, který byl poté přijat pod č. 527/1990 Sb. se zněním „zákon o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích“. Citovaný právní předpis v ustanovení § 68 odst. 3 obsahoval úpravu, dle které proti rozhodnutí o rozkladu v řízení podle ustanovení § 20, 23, 62 a 66 citovaného zákona byla přípustná žádost o jeho přezkoumání soudem. Návrh uvedené právní úpravy byl odůvodněn tak, že je v zájmu prohloubení záruk objektivitu a nezávislosti opravného řízení, aby přezkoumání rozhodnutí v řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad ČR“) bylo uskutečněno mimo sféru jmenovaného správního orgánu. Do doby než bude přijata lex specialis úprava o přezkoumání správních rozhodnutí soudem, budou pro toto přezkoumání platit příslušná ustanovení občanského soudního řádu, zákona č. 99/1963 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OSŘ“).<sup>8</sup>

Uvedená úprava se stala obsoletní v roce 1992, kdy byl zákonem č. 519/1991 Sb. novelizován OSŘ. Dle původní právní úpravy byl dle ustanovení § 246 odst. 2 OSŘ k přezkoumání rozhodnutí bývalého Federálního úřadu pro vynálezy věcně příslušný Nejvyšší soud ČSFR. Po vzniku samostatné České republiky byla zákonem č. 24/1993 Sb., novelou OSŘ, pravomoc k přezkoumání správních rozhodnutí Úřadu ČR svěřena Vrchnímu soudu v Praze. Obnovené správní soudnictví v roce 1991 ctilo elementární principy dřívější rakouské úpravy v podobě přezkoumávání výlučně zákonnosti, a nikoli věcné správnosti či účelnosti správních rozhodnutí, princip jednoinstančního řízení, jakožto i některé procesní zvláštnosti. Pokud šlo o vymezení okruhu rozhodnutí, která podléhala soudnímu přezkumu, byla novelou OSŘ přijata zásada, že to budou všechna rozhodnutí, která nebyla tímto nebo zvláštním zákonem vyloučena. Zamítnutí přihlášky ochranné známky dle zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, tehdejší známkový zákon, nebylo vyňato ze soudního přezkumu.<sup>9</sup>

---

<sup>8</sup> BISKUPOVÁ, Eva: Průmyslové vlastnictví a soudní rozhodování, *Průmyslové vlastnictví*, 2005, č. 9-10, s. 137.

<sup>9</sup> Tamtéž.

Nová právní úprava byla přijata v důsledku nálezu Ústavního soudu č. 276/2001 Sb., který *expressis verbis* deklaroval: „Současná úprava správního soudnictví vykazuje závažné ústavněprávní deficit. Především nejsou některé aktivity veřejné správy, stejně jako její případná nečinnost, pod kontrolou soudní moci vůbec. Dále pak ne každý, kdo může být ve svých právech dotčen správním rozhodnutím, má právo obrátit se na soud. Pokud pak i takové právo má, není stranou v plnohodnotném fair procesu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ač by tomu tak v řadě věcí býti mělo. Vydané soudní rozhodnutí je pak konečné a (s výjimkou ústavní stížnosti) nereformovatelné, což vede k nejednotné judikatuře, jakož i k nerovnému postavení správního úřadu, tedy ke stavu rozpornému s požadavky právního státu. Konečnost některých rozhodnutí (zastavení řízení) pak může vést i k odmítnutí spravedlnosti. Konečně pak výkon správního soudnictví je organizován způsobem, který ignoruje skutečnost, že Ústava v čl. 91 uvádí jako součást soustavy soudů Nejvyšší správní soud.“ Rovněž Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku, jehož judikatura je pro Českou republiku závazná, v této souvislosti stanovil, že rozhodnutí o občanských právech a závazcích musí být soudem přezkoumatelné nejen z hlediska zákonnosti, ale i po stránce skutkové, tedy v tzv. plné jurisdikci. V této souvislosti je namístě uvést, že originál Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod výslovně nevyžaduje, aby šlo nutně o soud, originál uvádí anglický termín „tribunal“.<sup>10</sup>

K výše analyzované problematice považuji za nutné připomenout, že Úřad ČR se vždy přimlouval za zřízení patentového soudu jako nestranného správního tribunálu, který by však nespadal do soustavy soudních orgánů, ale orgánů správních. Oproti názoru Úřadu ČR někdejší Parlament ČR v oblasti přezkumu rozhodnutí správních orgánů zastával názor, že správní soudnictví má být vykonáváno v působnosti obecných soudů a Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Vybrána byla tedy varianta, která nejvíce odpovídala platné ústavní úpravě soudní soustavy. Návrh nového právního předpisu byl nakonec vládou Poslanecké sněmovně ČR předložen dne 1. 10. 2001.<sup>11</sup>

*Dne 1. 1. 2003 nabyl účinnost pro správní soudnictví stěžejní zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „SŘS“). Citovaný právní předpis položil základy reformovaného systému správního soudnictví. Současně s přijetím uvedeného zákona byla přijata novela OSŘ, která byla provedena zákonem č. 151/2002 Sb. Citovaná novela s účinností*

---

<sup>10</sup> BISKUPOVÁ, Eva: Průmyslové vlastnictví a soudní rozhodování, *Průmyslové vlastnictví*, 2005, č. 9-10, s. 141.

<sup>11</sup> Tamtéž, s. 141-142.

od 1. 1. 2003 do OSŘ, Části páté, zavedla novou úpravu občanského soudního řízení, které zákonodárce nazval „Řízení ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem“. Termínem „jiným orgánem“ zákonodárce rozumí jiným orgánem než soudem, v daném případě Úřadem ČR. Do 1. 1. 2003 správní soudnictví vymezoval v Části páté OSŘ. Současně byl přijat zákon č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.<sup>12</sup>

Výše citované právní předpisy vycházely z následujícího filozoficky-právního pojetí: „Z pohledu dělby moci je nepřehlédnutelný rozdíl mezi správním (veřejnoprávním) soudnictvím a soudnictvím ve věcech soukromého práva. Rozhodování sporů o soukromé právo se odehrává uvnitř státní moci. Soudce jako její reprezentant z ní nevystupuje navenek, nestojí proti ní, naopak státní moc reprezentuje. Jeho výrok zavazuje shodně osoby této moci rovně podrobené. Moci výkonné ani legislativy se taková věc netýká, leda zprostředkovaně. Ve správním soudnictví je tomu právě naopak. Občan se tu na soud obrací se svým sporem s veřejnou mocí samotnou a dovolává se před ní ochrany. Soudce, který má takový spor rozhodnout a poskytnout veřejnému právu občana ochranu, zasahuje svým výrokem přímo proti jiné složce veřejné, zejména moci výkonné, zpravidla také s důsledky přesahujícími mnohonásobně jen osobní zájem účastníka. I v činnosti Úřadu ČR lze najít případy, kdy v důsledku rozsudku soudu bylo nezbytné připravit novou právní úpravu a předělat metodiku řízení.“<sup>13</sup>

Díky výše citovaným právním předpisům nastal v českém právním řádu stav jisté dvoukolejnosti soudního přezkumu správních rozhodnutí. Většina žalob proti rozhodnutím správních orgánů byla projednávána ve správním soudnictví dle SŘS. Na druhou stranu tam, kde správní orgán pravomocně rozhodl o sporu či o jiné právní věci, která vyplývala z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, tedy v soukromoprávní věci, bylo možné navrhnout projednání téže věci v občanském soudním řízení postupem dle Části páté OSŘ. V takových případech bylo současně vyloučeno domáhat se soudního přezkumu správního rozhodnutí dle SŘS. Takový návrh musel být ve smyslu ustanovení § 46 odst. 2 SŘS odmítnut. Ustanovení § 46 odst. 3 SŘS explicitně uvádí, že pokud již dříve v téže věci zastavil soud řízení v občanském soudním řízení proto, že dle názoru tohoto soudu má věc být vyřízena ve správním soudnictví, předá správní soud věc zvláštnímu senátu

---

<sup>12</sup> BISKUPOVÁ, Eva: Průmyslové vlastnictví a soudní rozhodování, *Průmyslové vlastnictví*, 2005, č. 9-10, s. 142.

Zákon č. 151/2002 Sb., novela zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád.

In: ASPI [právní informační systém]. Wolters Kluwer ČR [cit. 2015-03-30].

<sup>13</sup> Tamtéž, s. 142.

k rozhodnutí kompetenčního sporu dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.<sup>14</sup>

Dle SŘS soudní kontrola veřejné správy byla nadále vykonávána výlučně v působnosti krajských soudů, výhradně jejich specializovaných senátů, a NSS. Řízení před správními soudy mělo probíhat v jediné řádné soudní instanci. NSS převzal též všechny přezkumy správních rozhodnutí, které k 1. 1. 2003 nebyly skončeny před Vrchním soudem v Praze a v Olomouci. NSS však začal hned v prvním pololetí roku 2003 odmítat projednání věcí, které na něj v důsledku ustanovení § 132 SŘS přešly s odůvodněním, že tato rozhodnutí jsou vyňata z kognice správních soudů a patří do působnosti soudů obecných. Uvedený závěr NSS opíral o dále citované stanovisko: „Průmyslové vlastnictví představuje souhrn absolutních subjektivních práv k nehmotným statkům průmyslově využitelným a jejich ochranu. Protože nehmotné statky jsou podřaditelné pod pojem duševní vlastnictví, představují tzv. jinou majetkovou hodnotu, která je způsobilá být předmětem občanskoprávních vztahů. Na základě uvedené premisy lze učinit závěr, že vztahy upravené právem průmyslového vlastnictví tvoří specifickou oblast občanskoprávních vztahů; na soukromoprávním charakteru průmyslových práv nic nemění ani skutečnost, že pro průmyslové vlastnictví je typické prolínání veřejnoprávních aspektů, když nakládání s nimi je podřízeno předpisům veřejného práva, a navíc jsou chráněny nejen prostředky práva soukromého, ale i práva veřejného.“<sup>15</sup>

NSS ve výše citovaném stanovisku judikoval, že o věcech, ve kterých Úřad ČR rozhodl jako tzv. „jiný orgán“ může v případech, kdy účastník takového správního řízení není ztotožněn s nálezem ústředního orgánu státní správy, tedy Úřadu ČR, rozhodnout opětovně obvodní, respektive okresní soud dle Části páté OSŘ. Uvedené rozhodnutí NSS nebylo možné napadnout řádným opravným prostředkem, proto žalobci, kteří požadovali přezkoumat rozhodnutí Úřadu ČR, byli nuceni podat ústavní stížnost. Ústavní soud ČR však ve věci IV. US 349/03 deklaroval následující: „Ústavní soud by překračoval svoji kompetenci, pokud by si osvojoval rozhodovat o rozdělení agendy správního soudnictví dle veřejnoprávní a soukromoprávní povahy vztahů, které jsou předmětem sporů. Je věcí obecné justice nalézat

---

<sup>14</sup> ČERMÁK, Karel: Soudní přezkum rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví, *Právní rozhledy*, 2003, č. 6, s. 286.

Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.

In: ASPI [právní informační systém]. Wolters Kluwer ČR [cit. 2015-03-30].

<sup>15</sup> BISKUPOVÁ, Eva: Průmyslové vlastnictví a soudní rozhodování, *Průmyslové vlastnictví*, 2005, č. 9-10, s. 142-143.

hranici mezi množinou veřejnoprávních a soukromoprávních vztahů. Ta může být nezřetelná, jak ukazují závažné argumenty stěžovatele, NSS a Úřadu ČR. Dle současné úpravy soudního řízení správního a občanského soudního řízení je nicméně řízení o takovém konfliktu svěřeno speciálnímu justičnímu orgánu podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, kde je rovněž toto řízení upraveno. Ústavní soud jako justiční orgán, povoláný k ochraně zvláštní kategorie základních práv až po selhání jiných administrativních a justičních orgánů, necítí potřebu řešit uvedený právně-teoretický spor. Rozhraničení veřejného a soukromého práva je záležitost práva jednoduchého, nikoli základních lidských práv, ať už hmotných (právo na majetek dle čl. 11, právo k výsledkům tvůrčí duševní činnosti dle čl. 34 či další práva), nebo procesních (právo na soudní a jinou právní ochranu dle čl. 36 a dalších Listiny). Ta mohou být stejně dobře ochráněna nebo opomíjena jednou i druhou větví současného českého správního soudnictví, přičemž justiční charakter rozhodujících orgánů pochyby nevyvolává.<sup>16</sup>

Průlom do celého problému přineslo až *první rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, č. j. 93/2003 Sb.*, které výslovně vymezilo, že příslušným vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu ČR ve věci výmazu ochranné známky je *soud ve správním soudnictví*. Pozdější rozhodnutí určila stejnou kompetenci i pro žaloby ve věci zápisu ochranné známky a ve věci námitkového řízení.<sup>17</sup>

## 1.2 Vyřešení kompetenčního sporu

Jak již bylo deklarováno výše, rozhodovací praxe NSS se v roce 2003 ustálila na závěru, dle kterého je ochranná známka považována za statek nehmotné povahy a jako součást průmyslových práv podřaditelná pod pojem duševní vlastnictví, tedy předmětem občanskoprávních vztahů jako jiná majetková hodnota. Z výše uvedeného právního názoru NSS bylo dovozováno, že soudní přezkum v této oblasti míří k ochraně soukromých práv, a to bez ohledu na skutečnost, že tato ochrana je primárně realizována činností správního orgánu, Úřadu ČR. Stěžejní argumentací ve prospěch takového závěru byla úvaha, že subjektem známkového práva mohou být osoby právnické a fyzické a těžiště právní

---

<sup>16</sup> BISKUPOVÁ, Eva: Průmyslové vlastnictví a soudní rozhodování, *Průmyslové vlastnictví*, 2005, č. 9-10, s. 143.

<sup>17</sup> Tamtéž, s. 144.



ochrany na označení spočívá v právu soukromém. Právní prostředky ochrany označení jsou pak upraveny nejen v průmyslově právních normách, ale i v obecných ustanoveních občanského zákoníku.<sup>18</sup>

Tato argumentace však byla v roce 2004 odmítnuta rozhodnutími zvláštního senátu zřízeného dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. V těchto rozhodnutích se zvláštní senát vyslovil, že *rozhodovat o žalobách proti rozhodnutím Úřadu ČR ve věcech zápisů a výmazů ochranných známek náleží soudu ve správním soudnictví*. Zvláštní senát dospěl k závěru, že registrací ochranné známky či jejím výmazem se neupravují vztahy mezi fyzickými a právnickými osobami, protože nic takového předmětem řízení o registraci či o výmazu není a ani nemůže být. Jediný vztah, který se registrací upravuje, je vztah mezi tím, kdo o registraci žádá, popřípadě tím, kdo má známku zapsanu, a Úřadem ČR, který o registraci nebo o výmazu rozhoduje. Současně uvedl, že předmětem řízení je vyřešení otázky, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky a zda tedy má či nemá vzniknout nehmotný statek, popřípadě zda má takový status související s již uskutečněným zápisem ochranné známky jejím výmazem zaniknout. Výsledkem řízení je pak vznik ochranné známky či její výmaz.<sup>19</sup>

Zvláštní senát dále judikoval, že skutečnost, zda v souvislosti s registrací známky vzniknou majetkové vztahy mezi podnikateli při podnikání, je nejistá, navíc u některých typů známek, jako například obranných či zásobních, lze dokonce předpokládat, že takové vztahy záměrně ani nemají vzniknout. Registrační akt se o tom nijak nevyjadřuje a při výmazu registrované známky do té doby vzniklé soukromoprávní vztahy neupravuje. V průběhu registrace ochranné známky může nastat též i situace, kdy Úřad ČR rozhoduje v řízení o námitkách proti přihlášce ochranné známky. V námitkovém řízení Úřad ČR posuzuje, zda přihlašované označení nezasahuje do zákonem chráněných starších práv třetích osob. Zatímco namítatel má zájem na tom, aby přihláška ochranné známky byla zamítnuta, druhá strana řízení, přihlašovatel, má zájem opačný. Přestože je toto řízení spor o právo, nelze význam tohoto aspektu dle rozhodnutí zvláštního senátu absolutizovat. Sporná povaha tohoto řízení nutně neznamená, že se v něm rozhoduje o subjektivním soukromém právu. Nelze totiž odhlédnout od toho, že v námitkovém řízení Úřad ČR také posuzuje, zda přihlašované označení

---

<sup>18</sup> RAUS, David: Judikatura Nejvyššího správního soudu: ochranné známky, *Soudní rozhledy*, 2006, č. 3, s. 81. Usnesení soudu v právní věci sp. zn. 7 A 40/2002 ze dne 5. 6. 2003.

<sup>19</sup> Tamtéž, s. 81.

Usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v právní věci sp. zn. Konf 93/2003 ze dne 6. 1. 2004.

není shodné s ochrannou známkou, která je přihlášena či zapsána pro jiného majitele pro stejné či podobné výrobky nebo služby s dřívějším právem přednosti, a také to, zda obsahuje prvky přihlašovaného označení či zapsané ochranné známky, které by mohly vést k záměně. Tyto otázky jsou zákonnými podmínkami registrace a Úřad ČR se s nimi při registraci musí zabývat vždy, nejen v námitkovém řízení. Zvláštní senát dále deklaroval, že vystavět dělení věcí soukromoprávních a veřejnoprávních na tom, v jakém řízení byla stejná otázka posuzována – zda v řízení o sporu mezi namítatelem a přihlašovatelem, či v registračním řízení o jediném účastníkovi – přihlašovatelem, by bylo nesprávné a nebylo by to v souladu s principem právní jistoty, podle kterého má každý adresát právní normy právo očekávat, že řešení, která zákonodárce nebo soud svým výkladem zákona zvolí, jsou racionální a směřují k funkčnímu uspořádání společenských vztahů, a nikoli naopak. Námitkové řízení neexistuje samo o sobě, ale je reakcí na podání přihlášky ochranné známky a je součástí řízení o registraci ochranné známky jako celku.<sup>20</sup>

Zvláštní senát též k analyzované problematice vymezil, že sama registrace či výmaz známky není soukromoprávní věcí. Není rozhodné, že registrací či výmazem a v návaznosti na ně vznikají či zanikají soukromoprávní nároky. Žádná soukromá osoba, se kterou je přihlašovatel v rovném postavení, mu nemůže registraci udělit, ani mu nemůže známku vymazat. Uvedené může učinit výlučně Úřad ČR, který k tomu má zákonnou kompetenci, a může to učinit pouze tak, že o tom vydá vrchnostenský správní akt. Proto tedy i v přezkumném řízení soudním se žalobce nedomáhá žádného svého soukromoprávního nároku, ale jen toho, aby Úřad ČR o věci rozhodoval dle zákona. Závěrem lze tedy shrnout, že *po vyřešení uvedené kompetenční otázky je judikatura v oblasti zápisů a výmazů ochranných známek nadále judikaturou správního soudnictví.*<sup>21</sup>

### **1.3 Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu**

*Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu* je upraveno v SŘS, v Části třetí, Hlavě II, kterou zákonodárce souhrnně nazval „Zvláštní ustanovení o řízení“, Dílu 1. Kromě řízení

---

<sup>20</sup> RAUS, David: Judikatura Nejvyššího správního soudu: ochranné známky, *Soudní rozhledy*, 2006, č. 3, s. 81-82.

Usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v právní věci sp. zn. Konf 93/2003 ze dne 6. 1. 2004.

<sup>21</sup> Tamtéž, s. 82.  
Tamtéž.

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu SŘS v Hlavě II stanoví i další ustanovení týkající se řízení, která mohou být uplatněna v souvislosti s průmyslovými právy, a to ochranu proti nečinnosti správního orgánu (Díl 2) a řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (Díl 3)<sup>22</sup>. Z uvedených řízení se v praxi můžeme nejčastěji setkat s aplikací ustanovení týkajících se řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, proto bude uvedené řízení blíže interpretováno níže.

V ustanovení § 65 SŘS je vymezena žalobní legitimace k zahájení daného řízení. Uvedené ustanovení v odst. 1 výslovně stanoví: „Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“<sup>23</sup>

Žalobní legitimace je dále v odst. 2 citovaného ustanovení rozšířena, neboť žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může dle uvedeného odstavce podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.<sup>24</sup>

Z výše citovaných ustanovení SŘS tedy vyvozují, že dané řízení se zahajuje na návrh osoby, která byla aktem, zpravidla rozhodnutím, orgánu veřejné správy dotčena. Řízení tedy nemůže být zahájeno ex offio či ex officio, ani na návrh nezávislé instituce, s výjimkou žaloby ve veřejném zájmu dle ustanovení § 66 SŘS. Soudy přezkoumávají napadené rozhodnutí, popřípadě jiný akt veřejné správy, v tzv. plné jurisdikci, posuzují tedy správnost vydaného rozhodnutí jak po stránce skutkové, tak právní.<sup>25</sup>

Ustanovení § 68 SŘS expressis verbis uvádí, že žaloba je nepřipustná, pokud žalobce v řízení před správním orgánem nevyčerpal řádné opravné prostředky, připouští-li je zvláštní zákon. Současně je žaloba nepřipustná i tehdy, směřuje-li pouze proti důvodům rozhodnutí.<sup>26</sup>

---

<sup>22</sup> Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.

In: ASPI [právní informační systém]. Wolters Kluwer ČR [cit. 2015-03-30].

<sup>23</sup> Tamtéž.

<sup>24</sup> Tamtéž.

<sup>25</sup> BISKUPOVÁ, Eva: Průmyslové vlastnictví a soudní rozhodování, Průmyslové vlastnictví, 2005, č. 9-10, s. 144.

<sup>26</sup> Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.

In: ASPI [právní informační systém]. Wolters Kluwer ČR [cit. 2015-03-30].

Lex specialis zákon, *zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudních, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochranných známkách)*, (dále jen „ZoOchrZn“), připouští řádný opravný prostředek v podobě rozkladu, který je dle ustanovení § 42 citovaného zákona možné podat ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení rozhodnutí. Rozklad má odkladný účinek a lhůtu k jeho podání nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout. Rozklad se považuje za podaný až poté, co je zaplacen správní poplatek dle zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Věcné odůvodnění rozkladu musí být Úřadu ČR předloženo ve lhůtě jednoho měsíce ode dne jeho podání. Lhůtu k podání odůvodnění rozkladu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.<sup>27</sup>

Pro srozumitelnost dané problematiky považuji za stěžejní dále uvést ustanovení § 45 odst. 2 ZoOchrZn, které výslovně deklaruje, že *proti pravomocnému rozhodnutí Úřadu ČR je přípustná žaloba proti rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu. Zvláštním právním předpisem známkový zákon rozumí SŘS*.<sup>28</sup>

Z výše uvedeného usuzuji, že soudy ve správním soudnictví přezkoumávají výlučně pravomocná správní rozhodnutí s obligatorní podmínkou předchozího vyčerpání řádných opravných prostředků.

Za žalovaného v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu SŘS v ustanovení § 69 výslovně označuje správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Lhůta pro podání žaloby je vymezena v ustanovení § 72 SŘS. Dle citovaného ustanovení lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanovením způsobem. Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.<sup>29</sup>

Žaloba kromě obecných náležitostí podání vypočítaných v ustanovení § 37 odst. 2 a odst. 3 SŘS musí obligatorně obsahovat:

---

<sup>27</sup> Zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudních, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochranných známkách).

In: ASPI [právní informační systém]. Wolters Kluwer ČR [cit. 2015-03-30].

<sup>28</sup> Tamtéž.

<sup>29</sup> Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.

In: ASPI [právní informační systém]. Wolters Kluwer ČR [cit. 2015-03-30].

- a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci;
- b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy;
- c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá;
- d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné;
- e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést;
- f) návrh výroku rozsudku, tzv. petit žaloby.<sup>30</sup>

Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.<sup>31</sup>

Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ve smyslu ustanovení § 75 odst. 1 SŘS ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost soud napadené rozhodnutí zruší i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Zruší-li soud napadené správní rozhodnutí, současně vysloví, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému, tedy k Úřadu ČR. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán, Úřad ČR, vázán. Zruší-li soud rozhodnutí Úřadu ČR ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne Úřad ČR v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí.<sup>32</sup>

Z výše uvedených právních tezí vyvozují, že všechna rozhodnutí Úřadu ČR, s výjimkou rozhodnutí, která jsou z přezkumu vyňata ustanovením § 70 SŘS, podléhají přezkumu ve správním soudnictví dle SŘS. Ustanovení § 70 SŘS za úkony správního orgánu vyloučené z přezkumu dle SŘS explicitně považuje úkony:

- a) které nejsou rozhodnutími;
- b) předběžné povahy;
- c) jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem;
- d) jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob nebo technického stavu věcí, pokud sama o sobě neznamenaají právní překážku

---

<sup>30</sup> Tamtéž.

<sup>31</sup> Tamtéž.

<sup>32</sup> Tamtéž.

- výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské, popřípadě jiné hospodářské činnosti, nestanoví-li zvláštní zákon jinak;
- e) o nepřiznání nebo odnětí odborné způsobilosti fyzickým osobám pokud sama o sobě neznamenaají právní překážku výkonu povolání nebo zaměstnání nebo jiné činnosti;
- f) jejichž přezkoumání vylučuje zvláštní zákon.<sup>33</sup>

Působnost soudu ve věcech průmyslového vlastnictví je upravena lex specialis právním předpisem, a sice zákonem č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví), ve znění pozdějších předpisů. Citovaný právní předpis v Části druhé, která je nazvána „Zvláštní úprava působnosti soudu ve věcech průmyslového vlastnictví“, v ustanovení § 6 odst. 1 písm. d) výslovně stanoví, že pravomocná správní rozhodnutí Úřadu ČR podle zvláštního právního předpisu přezkoumává *Městský soud v Praze*. Za zvláštní právní předpis poté citovaný zákon v poznámce pod čarou explicitně uvádí zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.<sup>34</sup>

## 1.4 Opravné prostředky

SŘS v Hlavě III vymezuje *opravné prostředky proti pravomocnému rozhodnutí vydanému ve správním soudnictví*. Uvedené opravné prostředky subsumují *kasační stížnost* (Díl 1) a *obnovu řízení* (Díl 2)<sup>35</sup>. Jurisprudence hovoří o tzv. *mimořádných opravných prostředcích ve správním soudnictví*.

Přípustnost *kasační stížnosti* SŘS explicitně stanoví v ustanovení § 102, když uvádí, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, *ve věcech průmyslového vlastnictví Městského soudu v Praze*, ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení, kterou dále SŘS označuje za tzv. stěžovatele, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Podání

<sup>33</sup> Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.

In: ASPI [právní informační systém]. Wolters Kluwer ČR [cit. 2015-03-30].

<sup>34</sup> Zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví), ve znění pozdějších předpisů.

In: ASPI [právní informační systém]. Wolters Kluwer ČR [cit. 2015-03-30].

<sup>35</sup> Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.

In: ASPI [právní informační systém]. Wolters Kluwer ČR [cit. 2015-03-30].

kasační stížnosti je omezeno výlučně na důvody uvedené v ustanovení § 103 SŘS. Účastníky řízení o kasační stížnosti jsou stěžovatel a všichni, kdo byli účastníky původního řízení. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem, uvedené však neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je dle lex specialis zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.<sup>36</sup>

Náležitosti, místo a lhůta podání předmětného mimořádného opravného prostředku jsou vymezeny v ustanovení § 106 SŘS. Citované ustanovení výslovně uvádí, že kromě obecných náležitostí podání, jak již bylo uvedeno výše, musí kasační stížnost obligatorně obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a v neposlední řadě i údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno, přičemž ustanovení § 37 SŘS platí obdobně. Nemá-li ve smyslu ustanovení § 106 odst. 3 SŘS všechny náležitosti již při podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Pouze v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.<sup>37</sup>

Lhůtu k podání kasační stížnosti zákonodárce omezil na dva týdny po doručení napadeného soudního rozhodnutí. Zmeškání lhůty k jejímu podání nelze prominout. Kasační stížnost se podává u NSS, zákonná lhůta je však zachována, byla-li podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, *ve věcech průmyslového vlastnictví to bude dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. d) zákona č. 221/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů vždy Městský soud v Praze*. V takovém případě ji tento soud předá bez zbytečného odkladu NSS se soudním, případně též se správním spisem. Kasační stížnost nemá odkladný účinek, NSS jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, NSS nepřihlíží.<sup>38</sup>

Dospěje-li NSS k závěru, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí Městského soudu v Praze a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Jestliže již v řízení před Městským soudem v Praze byly důvody pro zastavení řízení, odmítnutí návrhu nebo postoupení věci, se zrušením rozhodnutí Městského soudu v Praze o uvedeném současně rozhodne. Není-li

---

<sup>36</sup> Tamtéž.

<sup>37</sup> Tamtéž.

<sup>38</sup> Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.  
In: ASPI [právní informační systém]. Wolters Kluwer ČR [cit. 2015-03-30].

kasační stížnost důvodná, rozsudkem ji zamítne. V ustanovení § 110 SŘS jsou vymezeny podmínky, kdy současně se zrušením rozhodnutí Městského soudu v Praze je NSS dle povahy věci oprávněn rozhodnout sám. Zruší-li NSS rozhodnutí Městského soudu v Praze a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, Městský soud v Praze je vázán právním názorem vysloveným NSS ve zrušovacím rozhodnutí.<sup>39</sup>

Dalším mimořádným opravným prostředkem ve správním soudnictví je *obnova řízení*. SŘS v ustanovení § 111 výslovně stanoví její důvody: „Řízení ukončené pravomocným rozsudkem se na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny, popřípadě bylo jinak rozhodnuto o předběžné otázce, jestliže výsledek obnoveného řízení může být pro něj příznivější.“ K řízení je příslušný soud, který vydal rozhodnutí, proti němuž návrh na obnovu řízení směřuje.<sup>40</sup>

Ustanovení § 114 SŘS výslovně vymezuje okruh řízení, kdy je obnova řízení přípustná. Obnova řízení je přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a ve věcech politických stran a politických hnutí. Obnova řízení není přípustná proti rozhodnutí o kasační stížnosti. Dále není přípustná, směřuje-li návrh jen proti důvodů rozhodnutí nebo proti výroku o nákladech řízení.<sup>41</sup>

Ve výše analyzovaných řízeních, tedy v *řízení o žalobě proti rozhodnutí správních orgánů* a v *řízení o kasační stížnosti*, *obnova řízení přípustná není*.

NSS svými rozhodnutími, nejen v oblasti známkového práva, bezpochyby formuluje obecná interpretační pravidla. Níže uvedu stěžejní rozhodnutí týkající se argumentace právem Evropských společenství, po účinnosti Lisabonské smlouvy již hovoříme o termínu právo Evropské unie, a judikaturou Evropského soudního dvora, po účinnosti Lisabonské smlouvy, 1. prosinci 2009, hovoříme o Soudním dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“), v řízení dle národního známkového práva. Mnozí odborníci a právní teoretikové nebyli jednotní, co se týče otázky, zda by měla být zejména judikatura SDEU vzata v úvahu v procesu aplikace národního práva.

V rozsudku ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 As 69/2006-92, NSS zamítl kasační stížnost proti též zamítavému rozsudku Městského soudu v Praze. Žalobce i žalovaný ve svých

---

<sup>39</sup> Tamtéž.

<sup>40</sup> Tamtéž.

<sup>41</sup> Tamtéž.



vyjádřeních argumentovali právem tehdy ještě Evropských společenství a judikaturou někdejšího Evropského soudního dvora. Tuto judikaturu ve svém rozhodnutí zohlednil i Městský soud v Praze. Mezi účastníky řízení však nepanovala shoda, jakou roli tato judikatura měla hrát v procesu vnitrostátní aplikace práva, zejména v situaci, kdy bylo správní rozhodnutí vydáno před přistoupením České republiky k Evropské unii.<sup>42</sup>

NSS konstatoval, že vzhledem k aplikaci hmotného práva Evropské unie je třeba diferencovat dvě situace, a to situaci, kdy se posuzované skutkové okolnosti odehrály před přistoupením České republiky k Evropské unii a kdy posuzované skutkové okolnosti nastaly po přistoupení České republiky k Evropské unii<sup>43</sup>, což bude vzhledem k časové ose od data přistoupení České republiky k Evropské unii nyní v praxi častější situace.

Při rozhodování uvedených situací, NSS vyšel i ze své dřívější judikatury, ve které vztah českého a evropského práva řešil: „NSS opakovaně konstatoval, že právní předpisy Společenství a judikatura Soudního dvora ES slouží jako vhodné výkladové vodítko při výkladu české právní úpravy i v případech, kdy jsou posuzovány skutkové okolnosti, k nimž došlo před vstupem České republiky do Evropské unie. Předpokladem inspirace právem ES a judikaturou Soudního dvora je skutečnost, že vykládané ustanovení českého právního předpisu bylo přijato za účelem sblížení českého práva s právem Evropských společenství a český zákonodárce nevyjádřil úmysl se od normy práva Společenství odchýlit.“<sup>44</sup>

Dále NSS judikoval, že v případech, kdy skutkové okolnosti posuzovaného právního vztahu leží po přistoupení, není dle právního názoru NSS pochyb o tom, že jak soudy, tak správní orgány mají povinnost souladného výkladu českého práva s právem Evropských společenství. Závěrem lze tedy shrnout, že v první situaci se jedná o zohlednění vhodné, ve druhé o zohlednění povinné. S ohledem na právní úpravu v oblasti ochranných známek je patrné, že zákon č. 137/1995 Sb. nebyl aproximační normou v této oblasti. Tou byl až současný známkový zákon, č. 441/2003 Sb. Na interpretaci ustanovení zákona č. 137/1995 Sb. tedy

---

<sup>42</sup> TAUBER, Milan: Judikatura Nejvyššího správního soudu: ochranné známky III., *Soudní rozhledy*, 2009, č. 7, s. 247.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j 5 AS 69/2006-92.

<sup>43</sup> Tamtéž.

Tamtéž.

<sup>44</sup> TAUBER, Milan: Judikatura Nejvyššího správního soudu: ochranné známky III., *Soudní rozhledy*, 2009, č. 7, s. 247.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j 5 AS 69/2006-92.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2005, č. j. 2 Afs 92/2005-45.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 9 Afs 5/2007-70.

výše uvedená judikatura NSS nedopadá. Na druhou stranu je namístě zdůraznit, že absence výslovného aproximačního předpisu nezabraňuje soudu či správnímu orgánu použít právo ES či judikaturu Soudního dvora jako typ srovnávacího argumentu, který působí silou přesvědčivosti.<sup>45</sup>

---

<sup>45</sup> Tamtéž, s. 247.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j 5 AS 69/2006-92.

## 2 Správní soudnictví v oblasti „Community Trade marks“

Ochrana práv duševního vlastnictví subsumující právní ochranu formou ochranných známek má již z povahy věci mezinárodní rozměr, což mimo jiné odůvodnilo přijetí několika mezinárodních smluv a některých aktů sekundárního práva Společenství, dnes již Evropské unie. V rámci integračního seskupení Evropské unie je teritoriální princip známkového práva postupně překonáván formou tzv. *harmonizace* a tzv. *unifikace*. Harmonizace bylo dosaženo *Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (kodifikované znění První směrnice Rady ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách 89/104/EHS)*. Unifikace bylo dosaženo *Nařízením Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (kodifikované znění Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství)*, (dále jen „Nařízení“).<sup>46</sup>

Výše citované Nařízení vymezilo právní úpravu tzv. *Community Trade mark*, *ochranné známky Společenství* (dále jen „CTM“). CTM se tedy řídí jednotným právním systémem, který poskytuje jejímu majiteli silnou a jednotnou ochranu na celém teritoriu Evropské unie.<sup>47</sup>

V rámci evropské institucionální integrace a právní harmonizace v oblasti práv k průmyslovému vlastnictví došlo k vytvoření *Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (ochranné známky a průmyslové vzory)*, *Office for Harmonization in the Internal Market (Trade marks and designs)*, (dále jen „OHIM“), se sídlem ve španělském Alicante, jako nezávislého správního orgánu Evropské unie s právní subjektivitou a výkonnou pravomocí. Právně byl konstituován v Článku 2 výše uvedeného Nařízení.<sup>48</sup>

---

<sup>46</sup> PIPKOVÁ, Hana: *Ochranná známka Společenství a ochranná známka v Evropském společenství*, 1. vyd., Praha, ASPI, a. s., 2007, s. 63.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (kodifikované znění První směrnice Rady ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách 89/104/EHS).

Nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (kodifikované znění Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství).

*Komunitární předpisy v oblasti ochrany průmyslového vlastnictví*, 2. dopl. vyd., Praha, ÚPV, 2009, s. 118, 126.

<sup>47</sup> Tamtéž, s. 66.

<sup>48</sup> HEBLTOVÁ, Ivana: *Evropský soudní systém*, 1. vyd., Praha, MUP, 2010, s. 77.

Nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (kodifikované znění Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství).

*Komunitární předpisy v oblasti ochrany průmyslového vlastnictví*, 2. dopl. vyd., Praha, ÚPV, 2009, s. 127.

*Řízení ve věcech práv duševního vlastnictví subsumující i spory z ochranných známek* je právně vymezeno v *Jednacího řádu Tribunálu*, v *Hlavě IV, Článcích 130 až 136*.<sup>49</sup>

Řízení týkající se práv duševního vlastnictví před Tribunálem bylo právně zakotveno dodatkem procesního řádu Soudu prvního stupně (nyní Tribunál) ze dne 6. července 1995, který byl vydán na základě Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství.<sup>50</sup>

V praxi se jedná o spory zahájené žalobami proti rozhodnutím odvolacích senátů OHIM. Hovořím o dvou typech řízení. V prvním se přezkoumává rozhodnutí OHIM, který odmítl zapsání CTM. V daném případě jsou účastníky řízení OHIM a žalobci, tzn. osoby, jejichž zápis ochranné známky byl odmítnut. Jde o řízení o tzv. neplatnost právního aktu dle Článku 230 Smlouvy o založení Evropského společenství. V druhém případě půjde o rozhodnutí odvolacích senátů OHIM, které rozhodly v řízení například o neplatnost CTM. V takovém řízení stojí proti sobě dvě soukromé osoby, které v řízení před Tribunálem pokračují ve sporu. Formálně je žalovaným OHIM, neboť ve skutečnosti se více méně jedná o civilní spor, ve kterém hraje v podstatě neutrální úlohu.<sup>51</sup>

V Článku 130 odst. 1 Jednacího řádu Tribunálu je výslovně stanoveno, že ustanovení Hlavy IV Jednacího řádu Tribunálu se vztahují i na žaloby podané proti OHIM. Článek 130 odst. 2 poté obsahuje výhradu, že ustanovení Hlavy IV se nevztahují na žaloby směřující proti OHIM, aniž jim přecházelo řízení před odvolacím senátem OHIM. Citovaná ustanovení Jednacího řádu tribunálu upravující řízení v oblasti práv k průmyslovému vlastnictví se týkají výlučně žalob proti rozhodnutím odvolacích senátů OHIM. Na jiná řízení proti OHIM, demonstrativně uvádím řízení o porušení Smlouvy o založení Evropského společenství, porušení podstatných formálních předpisů, nedostatek příslušnosti či zneužití pravomoci, se uplatní obecná procesní pravidla.<sup>52</sup>

Proti rozhodnutí Tribunálu je přípustný tzv. kasační opravný prostředek, který spadá do kompetence Soudního dvora (dále jen „SD“). Lhůta k podání uvedeného mimořádného opravného prostředku proti rozhodnutí Tribunálu je stanovena na dva měsíce po doručení napadeného rozhodnutí. SD může napadené rozhodnutí zrušit či změnit. Musíme mít však na paměti, že kasační opravný prostředek je zaměřen výlučně na otázky právní. Závěrem

<sup>49</sup> HEBLTOVÁ, Ivana: *Evropský soudní systém*, 1. vyd., Praha, MUP, 2010, s. 61-62.

<sup>50</sup> Tamtéž, s. 62.

<sup>51</sup> Tamtéž, s. 62-63.

<sup>52</sup> Tamtéž, s. 82.

lze tedy shrnout, že výlučně Tribunál je příslušný zjistit a posoudit relevantní skutkový stav, jakož i posoudit předmětné důkazy. Posouzení skutkového stavu a důkazů tedy nepředstavuje, s výjimkou případů jejich zkreslení, právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu SD v rámci kasačního opravného prostředku.<sup>53</sup>

## 2.1 Řízení před Tribunálem

Žaloba jako opravný prostředek proti rozhodnutím odvolacích senátů OHIM je právně zakotvena v Článku 131 Jednacího řádu Tribunálu. Předmětnou žalobu je oprávněn podat účastník řízení před odvolacím senátem OHIM, v němž alespoň z části neuspěl ve svých návrzích. Žaloba předložená Tribunálu je rovněž opravným prostředkem ve smyslu ustanovení Článku 65 Nařízení.<sup>54</sup>

Nařízení v Článku 65 taxativně stanoví důvody pro zahájení řízení o žalobě podané k Soudnímu dvoru, implicitně míněno k Tribunálu, proti rozhodnutí odvolacího senátu. Nařízení v citovaném článku *expressis verbis* deklaruje:

1. „Proti rozhodnutí odvolacího senátu o odvolání lze podat žalobu k Soudnímu dvoru.
2. Žalobu lze podat pro nepřislusnost, podstatné porušení procesních ustanovení, porušení Smlouvy (míněno Smlouvy o založení Evropského společenství), porušení Nařízení nebo prováděcích předpisů či zneužití pravomoci.
3. Soudní dvůr má pravomoc napadené rozhodnutí zrušit nebo je změnit.
4. Žalobu může podat každý účastník řízení před odvolacím senátem, pokud rozhodnutí nevyhovělo jeho požadavkům.
5. Žaloba se podává Soudnímu dvoru ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího senátu.
6. OHIM je povinen provést nezbytná opatření, aby vyhověl rozhodnutí Soudního dvora.“<sup>55</sup>

---

<sup>53</sup> PIPKOVÁ, Hana: *Ochranná známka Společenství a ochranná známka v Evropském společenství*, 1. vyd., Praha, ASPI, a. s., 2007, s. 69.

Rozsudek ESD ve věci C-173/04 P SiSi-Werke v. OHIM.

<sup>54</sup> HEBLTOVÁ, Ivana: *Evropský soudní systém*, 1. vyd., Praha, MUP, 2010, s. 83.

<sup>55</sup> Nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (kodifikované znění Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství).

*Komunitární předpisy v oblasti ochrany průmyslového vlastnictví*, 2. dopl. vyd., Praha, ÚPV, 2009, s. 140.

Řízení v rámci Tribunálu v zásadě zahrnuje část písemnou a ústní. Řízení je zahájeno písemnou žalobou podanou advokátem či zmocněncem, zaslanou soudní kanceláři. Hlavní body žaloby jsou ve všech úředních jazycích Evropské unie zveřejněny ve sdělení v Úředním věstníku Evropské unie. Vedoucí soudní kanceláře následně doručí žalobu protistraně, která má lhůtu k předložení žalobní odpovědi. Každá osoba, která doloží právní zájem na řešení předmětného sporu, jakož i členské státy a orgány Evropské unie, je oprávněna vstoupit do řízení jako vedlejší účastník. Vedlejší účastník ve smyslu Článku 134 předkládá vyjádření na podporu či zamítnutí návrhových žádání jednoho z účastníků řízení, na které mohou účastníci řízení následně odpovědět.<sup>56</sup>

Během ústní části řízení, pokud probíhá, se koná veřejné zasedání. V jeho průběhu mohou soudci klást otázky zástupcům účastníků řízení. Soudce zpravodaj shrne ve zprávě k jednání tvrzené skutečnosti, argumentaci každého účastníka řízení a případných vedlejších účastníků řízení. Předmětný dokument je veřejnosti dostupný v jednacím jazyce. Poté se na základě návrhu rozsudku vypracovaného soudcem zpravodajem koná porada soudců. Rozsudek je vyhlášován na veřejném zasedání.<sup>57</sup>

Článek 135a Jednacího řádu Tribunálu připouští projednání žaloby i bez ústní části řízení, když vymezuje, že po předložení spisů účastníků řízení může Tribunál na základě zprávy soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta a účastníků řízení rozhodnout o tom, že žalobu projedná bez ústní části řízení, ledaže některý z účastníků předloží žádost uvádějící důvody, pro které si přeje být vyslechnut.<sup>58</sup>

Dle Článku 136 Jednacího řádu Tribunálu je-li žaloba proti rozhodnutí odvolacího senátu úspěšná, Tribunál může rozhodnout, že OHIM, jako strana žalovaná, ponese pouze vlastní náklady. Současně stanoví, že nezbytné náklady vzniklé účastníkům řízení v souvislosti s řízením před odvolacím senátem a náklady vynaložené za účelem předložení překladů spisů či jiných písemností do jednacího jazyka, jak vyžaduje Článek 131 odst. 4, se považují za náklady, které lze přiznat.<sup>59</sup>

Řízení před Tribunálem, jak již bylo deklarováno výše, je zahajováno předložením žaloby. Formální a obsahové náležitosti jsou uvedeny v Článku 132 Jednacího řádu Tribunálu. Žaloba dle uvedeného článku musí obligatorně obsahovat jména, popřípadě názvy, všech účastníků

---

<sup>56</sup> HEBLTOVÁ, Ivana: *Evropský soudní systém*, 1. vyd., Praha, MUP, 2010, s. 60-61.

<sup>57</sup> Tamtéž, s. 61.

<sup>58</sup> Tamtéž, s. 87.

<sup>59</sup> Tamtéž.

řízení před odvolacím senátem. U právnických osob konkrétně název a sídlo, u fyzických osob jméno a bydliště, a adresy, které účastníci uvedli pro účely doručování během řízení. V podání musí být současně uveden předmět sporu, tzv. žalobní důvod a petit, tzv. žalobní návrh, kde je výslovně uvedeno, čeho se žalobce domáhá. K žalobě musí být přiloženy důkazní materiály. Ve smyslu ustanovení Článku 132 odst. 1 je žalobce povinen k žalobě přiložit i napadené rozhodnutí odvolacího senátu a musí být též uvedeno datum oznámení předmětného rozhodnutí odvolacího senátu žalobci. Pokud není stanoveno jinak, jazyk, ve kterém je žaloba sepsána, se stává dle Článku 131 odst. 1 Jednacího řádu Tribunálu jednacím jazykem sporu. Ustanovení Článku 131 odst. 2 dále vymezuje, že jazyk, v němž je žaloba sepsána, je jednacím jazykem, jestliže žalobce byl jediným účastníkem řízení před odvolacím senátem nebo jestliže žádný další účastník uvedeného řízení proti tomu nepodá námitku ve lhůtě určené po doručení žaloby pro tento účel vedoucím soudní kanceláře.<sup>60</sup>

Vedoucí kanceláře uvědomí OHIM a všechny účastníky řízení před odvolacím senátem o podání žaloby. Po určení jednacího jazyka dle Článku 131 odst. 2 přistoupí k doručení žaloby. Žaloba se doručuje OHIM jako žalovanému a dalším účastníkům řízení před odvolacím senátem. Doručení se provádí v jednacím jazyce doporučeně s doručenkou na adresu udanou účastníkem řízení pro účely doručování prováděného během řízení před odvolacím senátem. Poté, co je žaloba doručena, OHIM předá Tribunálu procesní spis z řízení před odvolacím senátem.<sup>61</sup>

Článek 135 dále stanoví povinnost, kdy OHIM, a popřípadě i jiní účastníci řízení před odvolacím senátem než žalobce, musí ve lhůtě dvou měsíců od doručení žaloby předložit vyjádření k žalobě.<sup>62</sup>

K analyzované problematice považuji za nezbytné zdůraznit, že Tribunál je oprávněn projednávat výlučně případy související se vznikem práva, nikoliv případy související s nakládáním s právem.

Shora uvedené dokládám textem Článku 96 Nařízení, který *expressis verbis* stanoví: „Soudy pro ochranné známky Společenství mají výlučnou příslušnost:

---

<sup>60</sup> HEBLTOVÁ, Ivana: *Evropský soudní systém*, 1. vyd., Praha, MUP, 2010, s. 83-85.

<sup>61</sup> Tamtéž, s. 85-86.

<sup>62</sup> Tamtéž, s. 86.

- a) ve věcech všech žalob pro porušení, a pokud to připouští vnitrostátní právní předpisy, pro hrozící porušení CTM;
- b) ve věcech žalob na určení, že nedochází k porušení, pokud je připouští vnitrostátní právní předpisy;
- c) ve věcech všech žalob podaných na základě skutečností uvedených v čl. 9 odst. 3 druhé větě;
- d) ve věcech protinávrhů na zrušení nebo prohlášení CTM za neplatnou podle článku 100.<sup>63</sup>

Z výše citovaného článku Nařízení vyvozují právní závěr, že o sporech ve věcech porušení, respektive hrozícího porušení CTM, o žalobách na určení, že CTM porušována není, o náhradách za užívání CTM po zveřejnění přihlášky a o protižalobách na neplatnost či zrušení CTM rozhodují tzv. *komunitární známkové soudy*.

Komunitárními soudy jurisprudence rozumí soudy, které již existují v rámci soudnictví jednotlivých členských států. Členské státy měly povinnost oznámit Komisi, jaký soud bude rozhodovat ve výše uvedených řízeních jako soud pro CTM. Pravomoc národních soudů jako známkových soudů komunitárních je právně vymezena v Článku 95 Nařízení, který se týká příslušnosti a řízení ve věcech žalob subsumujících CTM.<sup>64</sup>

Zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví), ve znění pozdějších předpisů v Části druhé, kterou zákonodárce vymezil jako „Zvláštní úpravu působnosti soudu ve věcech průmyslového vlastnictví“ v ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) výslovně uvádí, že jako *soud prvního stupně pro CTM v České republice rozhoduje Městský soud v Praze*.<sup>65</sup>

<sup>63</sup> Nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (kodifikované znění) Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství).

*Komunitární předpisy v oblasti ochrany průmyslového vlastnictví*, 2. dopl. vyd., Praha, ÚPV, 2009, s. 145-146.

<sup>64</sup> HEBLTOVÁ, Ivana: *Evropský soudní systém*, 1. vyd., Praha, MUP, 2010, s. 96-97.

<sup>65</sup> Zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví), ve znění pozdějších předpisů.

In: ASPI [právní informační systém]. Wolters Kluwer ČR [cit. 2015-03-30].



### 3 Správní soudnictví v oblasti slovenského známkového práva

Správní soudnictví přichází v úvahu výlučně pro oblast průmyslového vlastnictví, a to v souvislosti s rozhodováním a postupy Úřadu průmyslového vlastnictví Slovenské republiky (dále jen „Úřad SR“).<sup>66</sup>

Právní úprava správního soudnictví na území Slovenské republiky je zakotvena v ustanovení § 244 a násl. *zákona č. 99/1963 Zb., občanský soudní pořádek, ve znění pozdějších předpisů* (dále jen „OSP“), v Části páté. Citovaný právní předpis, s označením *Zb.*, byl přijat ještě za doby Československé Federativní republiky (dále jen „ČSFR“) a po rozdělení ČSFR zůstal v platnosti na území Slovenské republiky. Po 1. 1. 1993 se již přijímaly úpravy *lex specialis* platné pouze pro Českou republiku nebo Slovenskou republiku.<sup>67</sup>

Dle výše citovaného ustanovení soudy ve správním soudnictví v souvislosti s průmyslovými právy přezkoumávají zákonnost rozhodnutí a postupů Úřadu SR na základě:

- a) žaloby proti rozhodnutím a postupům správního orgánu dle ustanovení § 247 a násl. OSP;
- b) návrhu proti nečinnosti orgánu veřejné správy ve smyslu ustanovení § 250t a 250u OSP;
- c) návrhu o ochraně před nezákonným zásahem orgánu veřejné správy dle ustanovení § 250v OSP.<sup>68</sup>

Primárně budou interpretovány ustanovení týkající se *žalob proti rozhodnutím a postupům správního orgánu – Úřadu SR*.

Aby mohla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu či jeho postupu, tedy Úřadu SR, musí být obligatorně splněny dvě podmínky. U předmětných rozhodnutí musí být vyčerpány řádné opravné prostředky a rozhodnutí musí nabýt právní moci. Taková forma ochrany se však může využít výlučně v těch případech, kdy to nevylučuje OSP.<sup>69</sup>

---

<sup>66</sup> VOJČÍK, Peter a kol.: *Právo duševního vlastnictví*, 2. vyd., Plzeň, Aleš Čeněk, 2014, s. 381.

<sup>67</sup> Tamtéž, s. 14.

<sup>68</sup> Tamtéž, s. 381-382.

<sup>69</sup> Tamtéž, s. 382.

OSP v ustanovení § 248 vymezuje případy, kdy soudy nepřezkoumávají rozhodnutí správních orgánů. Výpočet těchto případů v ustanovení § 248 odst. 2 OSP je taxativní. Taxativním neboli úplným, uzavřeným, výčtem se dle obecné právní teorie rozumí výčet postihující vyčerpávajícím způsobem rozsah svých prvků. K takovým patří ve smyslu ustanovení § 248 písm. a) OSP i rozhodnutí Úřadu SR předběžné povahy a procesní rozhodnutí týkající se vedení řízení.<sup>70</sup>

Proti rozhodnutí Úřadu SR o rozkladu je možné v některých věcech podat žalobu o přezkoumání rozhodnutí soudem. K přezkumu těchto rozhodnutí Úřadu SR je příslušný ve smyslu ustanovení § 246 odst. 1 OSP *soud v Banské Bystrici*. Žaloba musí kromě obecných náležitostí podání obsahovat i označení rozhodnutí správního orgánu a postupu, který napadá. Současně musí být obligatorně uvedeno vyjádření, v jakém rozsahu se dané rozhodnutí napadá, důvody, na základě kterých žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu a jeho postupu a v neposlední řadě návrh na rozhodnutí, hovořím o tzv. žalobním petitu. Označením rozhodnutí správního orgánu se rozumí označení orgánu, který dané rozhodnutí vydal, jeho spisovou značku, pod kterou bylo rozhodnutí vydáno, a datum vydání. Ve smyslu ustanovení § 250a OSP musí být žalobce v řízení zastoupen advokátem. Zastoupení se nevyžaduje, pokud má žalobce právnické vzdělání, respektive jeho zaměstnanec, popřípadě člen, který za něho při řízení jedná. Dle ustanovení § 250b OSP žaloba musí být podána do dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, to znamená po doručení rozhodnutí o rozkladu vydaného Úřadem SR.<sup>71</sup>

Při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud může provést důkazy, které jsou nezbytné na přezkoumání napadeného rozhodnutí. Pokud soud dojde k závěru, že napadené rozhodnutí a postup je v souladu se zákonem, rozsudkem žalobu zamítne. Pokud však soud dospěje k závěru, že správní rozhodnutí posoudilo věc po právní stránce nesprávně nebo že zjištění skutkového stavu, ze kterého vycházelo správní rozhodnutí, je v rozporu s obsahem spisu nebo že zjištění skutkového stavu je nedostačující na posouzení věci, rozsudkem napadené rozhodnutí Úřadu SR zruší, a dle okolností i rozhodnutí prvního stupně, a vrátí věc žalovanému správnímu orgánu, tedy Úřadu SR, k řízení. Soud napadené rozhodnutí zruší i tehdy, pokud je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost

---

<sup>70</sup> VOJČÍK, Peter a kol.: *Právo duševního vlatnictva*, 2. vyd., Plzeň, Aleš Čeněk, 2014, s. 382.

<sup>71</sup> Tamtéž, s. 382-383.

či nedostatek důvodů nebo je nepřezkoumatelné pro neúplnost spisu. Úřad SR je vázaný právním názorem soudu.<sup>72</sup>

Proti rozhodnutí soudu je přípustné *odvolání*. Odvolání není přípustné, když soud rozhodl ve smyslu ustanovení § 250j odst. 3 OSP, tedy výslovně, pokud správní orgán vydal rozhodnutí na základě neúčinného právního předpisu; pokud je rozhodnutí nepřezkoumatelné; pokud zrušil rozhodnutí a řízení zastavil a pokud rozhodnutí vydal orgán, který k tomu nebyl dle zákona kompetentní. O *odvolání rozhoduje Nejvyšší soud SR*. Odvolací soud o odvolání rozhoduje zpravidla bez jednání, pokud to není v rozporu s veřejným zájmem. Na projednání odvolání nařídí jednání, považuje-li to za potřebné, či vykonává-li dokazování ve smyslu ustanovení § 250j odst. 2 OSP.<sup>73</sup>

OSP v ustanovení § 250t až 250u v rámci správního soudnictví upravuje zvláštní *řízení proti nečinnosti orgánu veřejné správy*. Dle citované právní úpravy se může fyzická nebo právnická osoba, která tvrdí, že orgán veřejné správy, Úřad SR, nekoná bez vážného důvodu způsobem ustanoveným příslušným právním předpisem tím, že v řízení je nečinný, domáhat, aby soud vyslovil povinnosti Úřadu SR ve věci konat a rozhodnout. Uvedený návrh však nelze podat, pokud navrhovatel nevyužil všechny prostředky, jejichž použití umožňuje lex specialis právní předpis. Soud ve věci rozhodne bez jednání formou usnesení. Současně Úřadu SR určí lhůtu, nejvíce však tři měsíce, do které má jako orgán veřejné správy rozhodnout. Proti tomuto rozhodnutí soudu není přípustný opravný prostředek. V případě, že je správní orgán nečinný a nerozhodne ve lhůtě určené usnesením soudu, může soud na opakovaný návrh účastníka uložit pokutu 3 280 eur, a to i opakovaně.<sup>74</sup>

Správní soudnictví na území Slovenské republiky subsumuje i další zvláštní řízení, a sice *řízení o ochraně před nezákonným zásahem orgánu veřejné správy*.

Uvedené zvláštní řízení je určeno tomu, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech a právem chráněných zájmech nezákonným zásahem orgánu veřejné správy, Úřadem SR, který není rozhodnutím, a tento zásah byl zaměřený přímo proti němu nebo v jeho důsledku byl proti němu přímo vykonaný, může se před soudem domáhat ochrany zásahu, pokud takový zásah či jeho důsledky trvají nebo hrozí jeho opakování. V podmínkách Úřadu SR může dojít k takovým jednáním, popřípadě úkonům, které nejsou rozhodnutími a vůči kterým by jinak

---

<sup>72</sup> VOJČÍK, Peter a kol.: *Právo duševného vlatníctva*, 2. vyd., Plzeň, Aleš Čeněk, 2014, s. 383.

<sup>73</sup> Tamtéž.

<sup>74</sup> Tamtéž.

nebylo možné se bránit. Takovým úkonem může být například zápis přechodu ochranné známky do rejstříku dle ustanovení § 18 zákona č. 506/2009 Z. z., o ochranných známkách.<sup>75</sup>

Předmětný návrh musí být podaný do 30 dní ode dne, kdy se dotčená osoba o zásahu dozvěděla, v tomto případě hovoříme o tzv. subjektivní lhůtě, nejdéle však do jednoho roku ode dne, kdy k zásahu došlo, tzv. objektivní lhůta. Soud o takovém návrhu rozhodne rozsudkem. Soud může uložit zákaz pokračovat v řízení nebo uložit povinnost obnovit stav před zásahem. Proti rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.<sup>76</sup>

---

<sup>75</sup> VOJČÍK, Peter a kol.: *Právo duševního vlatnictva*, 2. vyd., Plzeň, Aleš Čeněk, 2014, s. 384.

<sup>76</sup> Tamtéž.

## Závěr

Základy reformovaného systému správního soudnictví na území České republiky nepochybně položil zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2003. Do uvedeného data správní soudnictví vymezoval v Části páté zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Současně s přijetím soudního řádu správního, stěžejního zákona pro oblast správního soudnictví na území České republiky, byla přijata novela občanského soudního řádu., která byla provedena právním předpisem č. 151/2002 Sb. Citovaná novela s účinností rovněž od 1. 1. 2003 zavedla novou právní úpravu občanského soudního řízení, které zákonodárce nazval „Řízení ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem“. Termínem „jiným orgánem“ zákonodárce míní jiným orgánem než soudem, v daném případě Úřadem ČR. Současně byl přijat zákon č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Judikatura Nejvyššího správního soudu v oblasti ochranných známek zaznamenala značný vývoj v samotné otázce působnosti soudů při přezkumu rozhodnutí Úřadu ČR. Za stěžejní považují vyřešení základní kompetenční otázky, zda rozhodnutí Úřadu ČR bude přezkoumatelné dle Hlavy páté občanského soudního řádu či formou správní žaloby podané dle soudního řádu správního. V roce 2004 bylo explicitně stanoveno, že rozhodnutí Úřadu ČR bude podléhat přezkumu ve správním soudnictví dle soudního řádu správního. Rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného dle výše citovaného zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů *expressis verbis* vymezila, že příslušným vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu ČR ve věci zápisu ochranné známky, zrušení ochranné známky a v námitkovém řízení je soud ve správním soudnictví.

S právním názorem zvláštního senátu se zcela ztotožňuji. Domnívám se, že správní rozhodnutí Úřadu ČR by mělo být přezkoumatelné výlučně v rámci správního soudnictví, nikoliv obecnými soudy dle občanského soudního řádu. Uvedené spatřuji zejména v povaze předmětných rozhodnutí Úřadu ČR, které jsou rozhodnutími veřejnoprávními, rozhodnutími ústředního orgánu státní správy České republiky na ochranu průmyslového vlastnictví. Vzhledem k výše uvedenému, považuji za zcela logické a pragmatické, že zákonodárce subsumoval právní úpravu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu do soudního řádu správního, nikoliv do občanského soudního řádu, jak tomu bylo do přijetí pro správní soudnictví stěžejního právního předpisu – soudního řádu správního.

Současná česká právní úprava známkového práva, zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, v ustanovení § 45 odst. 2 výslovně stanoví, že proti pravomocnému rozhodnutí Úřadu ČR je přípustná žaloba proti rozhodnutí dle lex specialis právního předpisu. Zvláštním právním předpisem známkový zákon rozumí soudní řád správní.

Soudy ve správním soudnictví přezkouvávají výlučně pravomocná správní rozhodnutí s obligatorní podmínkou předchozího vyčerpání řádných opravných prostředků ve smyslu ustanovení § 68 soudního řádu správního.

Z výše uvedených právních tezí vyvozují, že všechna rozhodnutí Úřadu ČR, s výjimkou rozhodnutí, která jsou z přezkumu vyňata ustanovením § 70 soudního řádu správního, podléhají přezkumu ve správním soudnictví.

Působnost soudu ve věcech průmyslového vlastnictví je upravena lex specialis právním předpisem, zákonem č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, ve znění pozdějších předpisů. Citovaný právní předpis v ustanovení § 6 odst. 1 písm. d) výslovně stanoví, že pravomocná správní rozhodnutí Úřadu ČR podle zvláštního právního předpisu přezkouvává Městský soud v Praze. Za zvláštní právní předpis citovaný zákon v poznámce pod čarou explicitně uvádí zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.

Opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci žaloby proti rozhodnutí předsedy Úřadu ČR soudní řád správní v Hlavě III připouští kasační stížnost. Jurisprudence hovoří o tzv. mimořádném opravném prostředku ve správním soudnictví. Rozhodování o kasační stížnosti spadá do působnosti Nejvyššího správního soudu.

Pokud jde o správní soudnictví v oblasti tzv. Community Trade marks, rozhodnutí odvolacího senátu OHIM (Board of Appeal), je možné napadnout řádným opravným prostředkem, a to žalobou, k jejímuž projednání je kompetentní Tribunál. Tribunál tedy funguje jako orgán přezkumu proti rozhodnutím, kterým předcházela řízení před odvolacím senátem OHIM.

Řízení ve věcech práv duševního vlastnictví subsumující i spory z ochranných známek je právně vymezeno v Jednacím řádu Tribunálu, v Článcích 130 až 136. Uvedené řízení bylo právně zakotveno dodatkem procesního řádu Soudu prvního stupně (nyní Tribunálu) ze dne 6. července 1995, který byl vydán na základě Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství.

V Článku 130 odst. 1 Jednacího řádu Tribunálu je výslovně stanoveno, že ustanovení Hlavy IV Jednacího řádu Tribunálu se vztahují i na žaloby podané proti OHIM. Článek 130 odst. 2 poté obsahuje výhradu, že ustanovení Hlavy IV se nevztahují na žaloby směřující proti OHIM, aniž jim přecházelo řízení před odvolacím senátem OHIM. Citovaná ustanovení Jednacího řádu tribunálu upravující řízení v oblasti práv k průmyslovému vlastnictví se týkají výlučně žalob proti rozhodnutím odvolacích senátů OHIM. Na jiná řízení proti OHIM, demonstrativně uvádím řízení o porušení Smlouvy o založení Evropského společenství, porušení podstatných formálních předpisů, nedostatek příslušnosti či zneužití pravomoci, se uplatní obecná procesní pravidla.

Proti rozhodnutí Tribunálu je přípustný tzv. kasační opravný prostředek, který spadá do kompetence Soudního dvora. Uvedený kasační prostředek musí být obligatorně omezen výlučně na právní otázky. Závěrem lze tedy shrnout, že pouze Tribunál je příslušný zjistit a posoudit relevantní skutkový stav, jakož i předmětné důkazy. Z uvedeného lze dále vyvodit, že posouzení skutkového stavu a důkazů nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku.

Pro ucelenou právní analýzu a interpretaci problematiky správního soudnictví v oblasti Community Trade marks považuji za stěžejní zdůraznit, že řízení před Tribunálem se může týkat pouze zápisu ochranné známky Společenství, tedy vzniku práva, nikoliv dispozicí s ním. Z uvedeného vyvozují právní závěr, že o sporech ve věcech porušení, respektive hrozícího porušení ochranné známky Společenství, o žalobách na určení, že známka Společenství porušována není, o náhradách za její užívání po zveřejnění přihlášky a o protižalobách na její neplatnost či zrušení rozhodují tzv. komunitární známkové soudy.

Komunitárními známkovými soudy jurisprudence rozumí soudy, které již existují v rámci soudnictví jednotlivých členských států. Jako komunitární soud, tedy soud prvního stupně pro ochranné známky Společenství, na území České republiky působí Městský soud v Praze. Tato lex specialis úprava působnosti soudu ve věcech průmyslového vlastnictví je obsažena v ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 221/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Správní soudnictví na území Slovenské republiky přichází v úvahu pouze pro oblast průmyslového vlastnictví v souvislosti s rozhodováním a postupy Úřadu SR. Právní úprava správního soudnictví na území Slovenské republiky je zakotvena v Části páté zákona č. 99/1963 Zb., občanský soudní pořádek, ve znění pozdějších předpisů. Je namístě připomenout, že citovaný právní předpis, s označením Zb., byl přijat ještě za doby

Československé Federativní republiky a po jejím rozdělení, po 1. lednu 1993, na území Slovenské republiky zůstal v platnosti.

Soudy ve správním soudnictví na území Slovenské republiky v souvislosti s průmyslovými právy přezkoumávají zákonnost rozhodnutí a postupů Úřadu SR na základě žaloby proti rozhodnutím a postupům správního orgánu, dále na základě návrhu proti nečinnosti orgánu veřejné správy a návrhu o ochraně před nezákonným zásahem orgánu veřejné správy.

V praxi se nejčteněji setkáváme s žalobami proti rozhodnutím a postupům správního orgánu, Úřadu SR. Aby mohla být podána žaloba proti rozhodnutí Úřadu SR či jeho postupu, musí být obligatorně splněny dvě podmínky. U předmětných rozhodnutí musí být vyčerpány řádné opravné prostředky a rozhodnutí musí nabýt právní moci. Taková forma ochrany se však může využít výlučně v těch případech, kdy to nevylučuje občanský soudní pořádek.

Proti rozhodnutí Úřadu SR o rozkladu je možné v některých věcech podat žalobu o přezkoumání rozhodnutí soudem. K přezkumu takových rozhodnutí Úřadu SR je příslušný ve smyslu ustanovení § 246 odst. 1 občanského soudního pořádku soud v Banské Bystrici.

Proti rozhodnutí uvedeného soudu je přípustné odvolání. Odvolání však není přípustné, když soud rozhodl ve smyslu ustanovení § 250j odst. 3 občanského soudního pořádku, tedy výslovně, pokud správní orgán vydal rozhodnutí na základě neúčinného právního předpisu, pokud je rozhodnutí nepřezkoumatelné, pokud zrušil rozhodnutí a řízení zastavil a pokud rozhodnutí vydal orgán, který k tomu nebyl dle zákona kompetentní. O odvolání rozhoduje Nejvyšší soud SR.

Při komparaci českého a slovenského správního soudnictví jsem dospěla k závěru, že zásadní rozdíl spočívá v právním předpisu, který vymezuje správní soudnictví na území komparovaných států. Zatímco správní soudnictví České republiky prošlo zásadní reformou v podobě zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, správní soudnictví na území Slovenské republiky je upraveno původním právním předpisem, zákonem č. 99/1963 Zb., občanským soudním pořádkem. Dle uvedeného se diferencuje i režim soudního přezkumu. O kasační stížnosti jako o mimořádném opravném prostředku rozhoduje na území České republiky Nejvyšší správní soud, oproti tomu o odvolání proti rozhodnutí soudu v Banské Bystrici, který je kompetentní pro soudní přezkum rozhodnutí Úřadu SR, rozhoduje Nejvyšší soud SR.



## Seznam zkratek

|                 |                                                                                                                                                                                                                                                                                            |
|-----------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <b>CTM</b>      | Community Trade mark – Ochranná známka Společenství                                                                                                                                                                                                                                        |
| <b>ČSFR</b>     | Československá Federativní republika                                                                                                                                                                                                                                                       |
| <b>Nařízení</b> | Nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (kodifikované znění Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství)                                                                                               |
| <b>NSS</b>      | Nejvyšší správní soud se sídlem v Brně – vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví                                                                                                                                                               |
| <b>OHIM</b>     | Office for Harmonization in the Internal Market (Trade marks and designs) – Úřad pro harmonizaci ve vnitřním trhu (ochranné známky a průmyslové vzory) se sídlem v Alicante                                                                                                                |
| <b>OSP</b>      | Zákon č. 99/1963 Zb., občanský soudní pořádek, ve znění pozdějších předpisů                                                                                                                                                                                                                |
| <b>OSŘ</b>      | Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů                                                                                                                                                                                                                    |
| <b>SD</b>       | Soudní dvůr se sídlem v Lucemburku – rozhoduje v druhém stupni o žalobách proti rozhodnutím ve věcech ochranné známky Společenství a dále o předběžných otázkách                                                                                                                           |
| <b>SŘS</b>      | Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů                                                                                                                                                                                                                    |
| <b>Tribunál</b> | Tribunál se sídlem v Lucemburku – rozhoduje v prvním stupni o žalobách proti rozhodnutím Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (ochranné známky a průmyslové vzory) ve věcech ochranné známky Společenství; před účinností Lisabonské smlouvy, dnem 1. prosince 2009, Soud prvního stupně |

|                 |                                                                                                                                                                                                                                                                 |
|-----------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <b>Úřad ČR</b>  | Úřad průmyslového vlastnictví – ústřední orgán státní správy České republiky na ochranu průmyslového vlastnictví                                                                                                                                                |
| <b>Úřad SR</b>  | Úrad Priemyselného vlastníctva Slovenskej Republiky – ústřední orgán státní správy Slovenské republiky pro oblast průmyslového vlastnictví                                                                                                                      |
| <b>ZoOchrZn</b> | Zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudních, přisedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochranných známkách) |

# Seznam pramenů a odborné literatury

## Prameny

Nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (kodifikované znění Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství).

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách (kodifikované znění První směrnice Rady ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách 89/104/EHS).

Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 99/1963 Zb., občanský soudní pořádek, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 151/2002 Sb., novela zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád.

Zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudních, přisídících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochranných známkách).

Zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví), ve znění pozdějších předpisů.

## Monografie

*Komunitární předpisy v oblasti ochrany průmyslového vlastnictví.* 2. dopl. vyd. Praha: ÚPV, 2009. 318 s. ISBN 978-80-7282-075-7.

HEBLTOVÁ, Ivana. *Evropský soudní systém.* 1. vyd. Praha: MUP, 2010. 221 s. ISBN 978-80-86855-62-2.

HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo: Obecná část*. 8. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012. 826 s. ISBN 978-80-7179-254-3.

PIPKOVÁ, Hana. *Ochranná známka Společenství a ochranná známka v Evropském společenství*. 1. vyd. Praha: ASPI, a. s., 2007. 363 s. ISBN 978-80-7357-265-5.

VOJČÍK, Peter a kol. *Právo duševního vlastnictví*. 2. upr. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2014. 494 s. ISBN 978-80-7380-527-2.

## **Odborné články**

BISKUPOVÁ, Eva. Průmyslové vlastnictví a soudní rozhodování. *Průmyslové vlastnictví*. 2005, č. 9-10, s. 137-152. ISSN 0862-8726.

ČERMÁK, Karel. Soudní přezkum rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví. *Právní rozhledy*. 2003, č. 6, s. 286-290. ISSN 1210-6410.

RAUS, David. Judikatura Nejvyššího správního soudu: ochranné známky. *Soudní rozhledy*. 2006, č. 3, s. 81-85. ISSN 1211-4405.

TAUBER, Milan. Judikatura Nejvyššího správního soudu: ochranné známky III. *Soudní rozhledy*. 2009, č. 7, s. 245-248. ISSN 1211-4405.

## **Elektronické zdroje**

ASPI [právní informační systém]. Wolters Kluwer ČR [cit. 2015-03-30].

*Nejvyšší správní soud* [online]. [cit. 2015-03-11]. Dostupné z WWW: <http://www.nssoud.cz/main0Col.aspx?cls=JudikaturaBasicSearch&menu=262>.

## **Judikatura**

### **Soudní judikatura**

Rozsudek ESD ve věci C-173/04 P SiSi-Werke v. OHIM.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 6 A 39/2001.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2005, č. j. 2 Afs 92/2005-45.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 9 Afs 5/2007-70.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 AS 69/2006-92.

Usnesení Nejvyššího správního soudu v právní věci sp. zn. 7 A 40/2002 ze dne 5. 6. 2003.

Usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v právní věci sp. zn. Konf 93/2003 ze dne 6. 1. 2004.